

[Bomholt.]

klar bestemmelse om, at retsbelæringen skal tilstræbe objektivitet, således at en eventuel skæv retsbelæring virkelig er lovstridig og kan konstateres som sådan? Jeg føler mig, må jeg sige, ikke tryk, efter at jeg har hørt den højtærede justitsministers fremstilling vedrørende § 893. Jeg ville ønske, at en overfor sagen frit stillet professor ved vort juridiske fakultet ville påtage sig det besvær at sætte sig ind i denne sags akter og den procedure, som har fundet sted, og derefter afgive et votum, der er tilgængeligt for offentligheden. Jeg vil dernæst ønske, at den højtærede justitsminister som anklagemyndighedens øverste, hvis der fremkommer ønske om Kaj Nielsen-sagens genoptagelse, er af den opfattelse, at sagen bør genoptages. Den tvivl, der er opstået, må fjernes. Hvis det ikke er muligt at skaffe demokratiet respekteret indenfor retsvæsenet, også i dette tilfælde, må jeg forbeholde mig ret til påny i det høje ting at vende tilbage til sagen, thi her står mere end et enkelt menneskes skæbne på spil, her drejer det sig om et dybere liggende princip.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Det er en lille smule overraskende, at det ærede medlem hr. Bomholt, når han stiller et spørgsmål, der går ud på at få iværksat en undersøgelse af, hvorledes lovgivningen er i dag, eventuelt hvorledes jeg mener den bør være, beklager sig over min besvarelse og i virkeligheden drejer sit spørgsmål hen mod den konkrete sag, som, såvidt jeg kan skønne, egentlig er dette spørgsmål uvedkommende.

Det ærede medlem hr. Bomholt taler i sit spørgsmål om at sikre den helt objektive retsbelæring; jeg tror, man vil se, hvis man undersøger — der er ikke tid til, at jeg kan redegøre for det her — retsforholdene i England og Norge og lovens tilblivelseshistorie her i Danmark, at det i intet af disse lande har været tilsigtet at gøre resumeet helt igennem objektivt, hvis objektivitet skal tages i meget streng forstand. Og ønsker man en sådan streng objektivitet, som jeg forstår det ærede medlem hr. Bomholt er inde på, føres man, som nævnt tidligere i min besvarelse, let til helt at udelukke, at dommeren over-

hovedet omtaler beviserne, selv i refererende form. Der kan måske være grund til at tage dette principielle spørgsmål op til sagkyndig overvejelse, men det rejser på den anden side det spørgsmål, som jeg forstod det ærede medlem nødigt ville ind på, om der ikke deri ligger et angreb på selve nævningeinstitutionen.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Valg af 9 medlemmer til et udvalg angående Kongeriget Danmarks Hypotekbanks regnskab for regnskabsåret 1949—50:

Valgt blev: *Bollerup Madsen, Kaj Andresen, Mørk, Rager, V. Hauch, Himmelstrup, Clausen (Olufskjær), Poul Clausen og Niels Pedersen.*

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om offentlig forsorg (vedrørende den offentlige skolebespisning).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5289; fremsættelsen findes i tidenden sp. 2321).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Strøm: Det forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg, vedrørende den offentlige skolebespisning, som vi her har til behandling, kan jeg ikke takke den højtærede arbejds- og socialminister for. Den 19. februar 1948 vedtog vi enstemmigt på rigsdagen de regler for skolebespisning, som er gældende i dag, hvorefter der blev givet kommunerne mulighed for at gennemføre en skolebespisning hele året, og alle børn kan deltage i denne bespisning uden hensyn til forældrenes økonomiske forhold.

Vi var helt klar over, at ved at gennemføre denne ordning blev skolebespisningen ikke blot en social foranstaltning, der havde til hensigt at mætte sultne skolebørn fra økonomisk dårligt stillede hjem, således at de bedre kunne følge med i skolens undervisning,